

И тѣ всички се нахвърлѣха къмъ майката съ молби и радостно заплѣскаха ръцѣ, когато майката разрѣши да пустнатъ Колча въ стаята.

— Ще изкаля... Нека си снесе обувката...

— Той има навуца... Той ги събу...

Колю отиде за Колча. Този дълго се противѣше и не тръгваше.

— К'во не съмъ видѣлъ тамъ? — казваше той, като поглеждаше изъ подъ вѣжди второкласника.

— А ето на, че не си виждалъ!... Азъ ще ти покажа караконджа...

— Лъжешъ ти!...

— Е-на, хайде! ще видишъ!

— Е, айде! Да вървимъ, или...

Малкиятъ дивакъ тръгна слѣдъ Коля. Когато вратата на трапезарията се отвори, Колчо се дръпна назадъ: той видѣ госпожата...

— Нищо, момче, нищо... Ела!

— Гледай: кутия съ тржба, а въ кутията седи караконджо...

— Лъжешъ ти тамъ!...

— Лъжа? Лъжа?... обиденъ повтаряше Колю и, като нагласи грамофона, пушна го...

Колчо потрепера и се отдръпна: нѣкакъвъ глухъ гласъ запѣ изъ кутията, сѣкашъ право на ухото на Колча, нѣкаква пѣсенъ, и музика засвири...

— У ти, дяволо, прошепна Колчо, загледанъ въ тржбата.

Всички дѣца се разсмѣха дружно и весело, а Колчо стоеше съ отворени уста, и не откъсваше погледъ отъ сандѣчето. На смѣха на дѣцата дойде татко, послѣ — мама...

— Какво има?

— Татко, Колчо, се бои...